

[Socialministeren.]

at naa til den Enighed, som efter min Mening er nødvendig; end naar man lod disse Forslag ligesom Arbejdsløshedsforsikringsforslaget gaa direkte i Udvalg. Det viste sig imidlertid, at om jeg saa maa sige kun 4 Partier her i Rigsdagen var enige om, at de 14 Dages Diskussion tidligere var tilstrækkeligt til at lade Reformen gaa i Udvalg med det samme. Det ene Parti, nemlig Venstre, ønskede en kort Førstehandling.

Den skal heller ikke blive særlig lang, for saa vidt som jeg ikke agter at svare paa de 50 eller 75 Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Krag fremdrog. Men jeg beklager det altsaa alligevel, for jeg synes ikke, det ærede Medlem Hr. Krag havde taget noget Hensyn til de Indvendinger mod alle hans Paastande i Fjor og i Forfjor, som jeg har gjort gældende. Hver Gang det ærede Medlem gentog sine mere eller mindre rigtige Paastande, indledede han Gentageisen med Ordene: Som jeg gjorde opmærksom paa i Fjor... men har den højtærede Minister taget Hensyn til det! Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er ikke i og for sig givet, fordi det ærede Medlem gør opmærksom paa noget, at det saa er rigtigt. Jeg har ikke taget Hensyn til ret meget af det, det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, fordi jeg ansaa det for urigtigt.

Men i øvrigt vil jeg ikke ind i en længere Diskussion om de grundlæggende Regler for Lovforslaget om offentlig Forsorg, som det ærede Medlem behandlede. Jeg har svaret paa det alt sammen, baade paa Spørgsmaalet om Fattighjælps Virkning og dets Betydning baade her og i andre Lande og paa, hvorfor jeg har foreslaaet det System, som jeg har foreslaaet. Jeg har været inde paa hele Hjælpekasseordningens Forhold, jeg har drøftet Spørgsmaalet om den retlige Opholdskommune, om Forholdet mellem denne og Forsørgelsesstedet, jeg har svaret, ligesom for øvrigt den ærede Ordfører for Socialdemokratiet svarede paa alle de Beklagelser over Ordningen af Administrationen og Indretningen af det sociale Udvalg, der jo ikke skyldes mig, men det Udvalg, der blev nedsat den Gang, hvor alle Grene af kommunal Administration var med.

Jeg har svaret paa, hvorfor jeg har foreslaaet Underholdsbidragene til Børn lavet om, som det er sket, og det ærede Medlem maa indrømme, hvis han er inde i de Sager, at nu vil der blive System og Orden i det. Uden Hensyn til, om Børnenes Forældre

har været mere eller mindre gifte eller er mere eller mindre afdøde, om man kan bruge det Udtryk, saa vil der blive Orden; der er ikke Spor System eller Plan i den nuværende Lovgivning. Ved at gennemføre Socialreformen vil man komme væk fra de ganske urimelige Forskelligheder, der er mellem Understøttelser til Enker og Understøttelser til andre Mødre med Børn.

Jeg har ogsaa svaret paa, hvorfor jeg ikke mener det rigtigt eller mener, det i nogen Maade er Konsekvensen af de Forslag, der foreligger her, at gaa over til almindelig Bidragslovgivning til Fordel for Ægtefæller med mange Børn, selv om jeg personlig har Sympati for den Tanke. Det er nu ikke en Tanke, der særlig for Øjeblikket bæres frem, som den ærede Ordfører Hr. Krag antydede, fra de mest yderliggaaende socialistiske og kommunistiske Kredse. De interesserer sig, saa vidt jeg ved, mere for Børnebegrænsning. Det er en Tanke, der særlig i Øjeblikket fremdrages af Mussolini.

Med Hensyn til det Eksempel, det ærede Medlem fremdrog om Enken med den store Indkomst og min Fortolkning af Loven, kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti svarede det ærede Medlem Hr. Krag, skønt jeg nok synes, han var noget haard. Det er jo ikke min Form, og derfor vil jeg kun sige, at jeg synes ikke, der er nogen særlig Grund til en saa voldsom Paatale af det ærede Medlem Hr. Krag's Optræden i dette Tilfælde. Den er jo analog med flere andre Tilfælde, hvor det ærede Medlem først, efter at han er gaaet af som Minister, har opdaget, hvordan Loven egentlig skulde fortolkes. Jeg havde den Ære at paavise et lignende Tilfælde med Hensyn til Ydelse af Hjælp til Fagforeningskontingent til Hjælpekassemedlemmer i Fjor, tror jeg det var, og paavise det paa en saa effektiv Maade, at der er ingen, der erindrer det ærede Medlem Hr. Krag's Svar derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Krag rettede et stærkt Angreb paa Formuleringen af § 308 om Supplering af Arbejdsløn. Ogsaa det har jeg behandlet før. Det ærede Medlem endte med, hvad disse Enkeltigheder angaar, at beklage sig over, at Opholdskommunen kun skulde bære en Trediedel af Hjælpen efter mit Forslag. Det maa dog være en Forbedring, da Opholdskommunen for Øjeblikket ikke bærer mere end en Fjerdedel. Jeg ved ikke, hvor højt det ærede Medlem synes, at denne Brøk skulde op. Jeg har fundet, at Opholdskommunen skulde bære en Trediedel, idet